

AZ ÁLOMSZÁLLÍTÓ

„Minden élményt, amit mi, ép emberek átélünk, meg lehet adni sérült társainknak is” – vallja **Brandt Viktor**, aki a József-utca díj 2017 különdíjasa lett. Az Álomszállító ötletgazdája, alapítója látszólag utakat, programokat szervez mozgásukban korlátozott embereknek, de valóban nem csak ezt teszi: főállása mellett, ahogyan ő fogalmaz, hobbiként álmokat valósít meg.

- ♦ – Épp útra készülök, amelyen a terepet mérem föl. Ezt mindig megteszem, mert tudni kell, mennyire akadálymentes az adott terület, van-e a helyszínen megfelelő illemhely, kerekesszéssel mi mennyire bejárható. Matrac azért van nálam, mert ha munka után indulok terepfelmérésre, előfordul, hogy a helyszínen, az autóban kell aludnom. Most például Lillafüredre megyek, ott nézek körül – kezdi beszélgetésünket Brandt Viktor, miután kisbuszát leteszi a parkolóban. Viktor tíz éve dolgozik azon, hogy mozgássérült emberek álmait megvalósítsa, olyan programokat szervezzen nekik, amiben még az átlagembereknek sem feltétlenül van részük. Az álomszállítással munkája mellett foglalkozik, hétköznapijai egészen máshogy telnek: 1993 óta dolgozik trolibuszsofőrként Budapesten, teljes állásban. Közben pedig fejében formálódnak az újabb ötletek.

NINCSENEK AKADÁLYOK

– Lillafüred azért jó, mert ott bármerre lehet kirándulni, nagyon szép a helyszín, közel van Miskolctapolca is. Van kisvasút is, amiről tudom, hogy teljesen akadálymentes, kerekesszékkal is lehet használni – sorolja a lehetőségeket. Havonta két-három kirándulást indít, útjai mindig egynaposak: nyolc ember elszállásolását nem tudja megoldani, kerete csak utaztatásra futja. Alapítványa azért már készülődésben van, hamarosan indul az is. Kirándulásain egyszerre kilenc fő vehet részt, annyian férnek be akadálymentes kisbuszába. Egy-két ember autóval is csatlakozni szokott a csapathoz, résztvevőket általában ők is tudnak szállítani. Ha az utakra többen jelentkeznek, akkor Viktor újra útnak indul.

– Annyiszor indulok el, amennyiszer csak tudok. Nincs olyan, hogy a kisbusz csak nyolc fő, emiatt csak nyolcan jöhetnek. Ha kell, akkor többször is elmegyünk ugyanoda. Nagyon örülök, hogy egyre több az akadálymentes hely. Persze gondok azért még vannak: ugyan épülnek megfelelő mosdók és liftek, de arra sokan nem gondolnak, hogy az embereknek azokhoz el is kellene jutniuk. Például nincsenek rámpák, ahol aluljárók vannak, csak lépcső. Akadálymentes illemhelyből is többre lenne szükség, ilyesmi inkább csak a plázákban van. Az emberek hozzáállásával is vannak még problémák, sokan nem látják meg mások gondjait, nehézségeit, nem tudják, miként tudnának segíteni.

ELÉRHETŐ ÉLMÉNYEK

Viktor a mozgásukban korlátozott emberek problémáira nagymamája miatt lett érzékenyebb, aki szklerózis multiplexes beteg volt. – Neki gyerekként nem tudtam úgy segíteni, ahogy kellett volna. Nem tudtam velem elmenni kirándulni, sétálni, vagy éppen a vidámparkba, soha nem tudott kimozdulni. Mindig arra gondolok, hogy ha most élne, mindene meg lenne: lenne szuper elektromos kocsija, rámpája, már több helyen tudna megfelelő lifteket használni. Most ezek segítségével másoknak tudok élményeket adni, ami nekem is nagyon jó érzés – mondja.

Útitársai közül van, aki kerekesszékekkel mozog, van, akinek járókeretre van szüksége. Viszont megfelelően szervezett kirándulásokon, akár extrém utakon, például repülőzésen, versenyautózáson, ralizáson ők is részt tudnak venni. Voltak már gokartozni, amit azok is megtehettek, akik a lábukat egyáltalán nem tudták használni. Ők úgy ültek be ezekbe a járművekbe, hogy annak fék- és gázpedálját a fölöttük lévő vaskeretéről egy segítő kezelte. Így tulajdonképpen ketten gokartoztak. A Liszt Ferenc repülőtéren is voltak kerekesszékesekkel olyan túrán, ahol egy alacsony padlós BKV busz vitte végig őket a kifutópályán. Fölkapcsolták a fényeket

is, a repülőtér minden engedélyt intézett, segített a szervezésben is. Szilvásváradon télen lovas szánoztak, a kerekesszékes embereket járműveikből arra is föl tudták emelni.

KINÝÍLNAK A SZEMEK

– Mindenhol pozitívan fogadnak minket, az embereknek tetszik a kezdeményezés. A kirándulásokhoz használt autóra az *Antal Zsuzsa Alapítvány* segítségével gyűjtöttük össze a pénzt: ebbe 2015 végén kezdtünk bele, és egy év alatt meg is lett az autó ára, mellé pedig annyi pénz, amennyiből a benzint idén és jövőre is meg tudjuk venni. Ha a keret kimerül, támogató cégeket pedig nem találunk, akkor az a terv, hogy olyan embereket keressünk meg, akik pár ezer forinttal segítik ezt a munkát. Például, ha összejön 2000 ember, akkor 2 millió forintból 2 évig ingyen dolgozom, és akik segítenek, azok is önzetlenül teszik ezt – mondja Viktor. Kiemeli, hogy magát nem nevezi betegszállítóknak, hiszen ő nem „betegeket” szállít, hanem olyan embereket, akik baleset vagy valamilyen betegség miatt nem tudnak járni. Viszont az élmény nekik is jár, az ő álmaikat is meg kell

valósítani, még ha ez sokszor nehezebb is. Bízunk abban, hogy programjaihoz támogatókat is talál, hiszen az ilyen ügyeknek reklámértéke van. Most például épp egy luxusautókkal foglalkozó céget szeretne megkeresni amiatt, hogy kerekesszékesek ilyen kocsikba is be tudjanak ülni. Tapasztalata egyébként az, hogy az ilyen ügyek mellé a kevésbé tehetősek könnyebben odaállnak. – Ennek magyarázata talán az, hogy az emberek attól félnek, hogy ha teljesítik valakinek a kérését, akkor mindenki kérni fog tőlük. Legalábbis szerintem ez lehet ennek a magyarázata – mondja. Kezdeményezését a barátok és a kollégák is segítik, ötleteivel munkáltatóját, a BKK-t is próbálja megkeresni.

KELL AZ ÉRZÉKENYÍTÉS

– Például azt tapasztalom, hogy mopedekkel nem igazán lehet utazni a tömegközlekedési járműveken, emiatt a sofőröket érzékenyíteni kellene. Mondjuk tartani olyan oktatásokat, amelyre elviszünk három kerekesszékes embert: egy mopedest, egy mechanikus kerekesszékest és egy elektromos kerekesszékest. Sokan ugyanis sincsenek tisztában azzal, hogy a mozgáskorlátozottaknál a moped is ugyanolyan

eszköz, mint a kerekesszék, csak azzal tudnak közlekedni, szállításukat pedig semmi nem tiltja. Minden csak azon múlik, hogy a sofőrnek milyen a hozzáállása – emeli ki Viktor –, ha ezek az eszközök az erre kijelölt helyekre beférnek, akkor a vezető nem hivatkozhat semmilyen tiltásra.

Hogy ezen a hozzáálláson változtasson, Viktor már egy operatőrrel is felvette a kapcsolatot. Az a terve, hogy készítenek egy olyan kisfilmet, amely kerekesszékesek budapesti kirándulását, közlekedését mutatja be. Meglepő, de például a HÉV erre eleve alkalmatlan, mert nem alacsony padlós. Emiatt van az, hogy kerekesszékekkel nehéz eljutni mondjuk Szentendrére – a mechanikust még föl lehet rá rakni, de az elektromost már nem. Azon túl, hogy a sofőrök sincsenek tisztában azzal, hogy egy mopeddel utazó mozgáskorlátozottat hogyan szállíthatnak, a kerekesszékeseknek is szükségük lenne segítségre ahhoz, hogy könnyebben tudják használni a járműveket is, ne érezzék úgy, hogy terhére vannak utastársaiknak. Csak így lehetne elérni azt, hogy ők is bátrabbak legyenek, közülük is egyre többen ki merjenek mozdulni otthonról, bízzanak abban, hogy a megkapják a szükséges segítséget.” ♦